

תפ (עכו) 26966-01-23 - מדינת ישראל- שלוחת גליל נ' מוחמד שיח' אחמד

ת"פ (עכו) 26966-01-23 - מדינת ישראל- שלוחת גליל נ' מוחמד שיח' אחמד ע"שלום עכו
ת"פ (עכו) 26966-01-23
מדינת ישראל- שלוחת גליל
נגד

מוחמד שיח' אחמד ע"י
ב"כ עו"ד קייס סלאמה, ס. ציבורי
בית משפט השלום בעכו
[02.11.2025]
כבוד השופטת ענבל הוכמן-אמויאל
החלטה בטענת "אין להשיב לאשמה"
כתב אישום, תשובת הנאשם

1. לפניי בקשת הנאשם לזכותו כבר עתה עם תום פרשת התביעה, וזאת בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"; לטענתו אין עליו להשיב לאשמה, שכן התביעה לא עמדה בנטל הוכחת אשמתו.

ביום 11.01.23 הוגש כתב אישום כנגד הנאשם, המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן שלא כדין, עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק").
על פי עובדות כתב האישום, ביום 07.09.21 בשעה : 19:30 או בסמוך לכך, במהלך סיור משטרה שגרתי באזור פארק מצפה אביב, בטמרה, הבחינו השוטרים בנאשם נוהג ברכבו. בנסיבות אלה, ביצעו השוטרים חיפוש כדין ברכבו, ובחיפוש נמצא שהנאשם החזיק באגרופן שלא כדין.

2. ביום 27.03.24 בדיון בפניי סגנית הנשיאה, כב' השופטת אביגיל זכריה, כפר הנאשם במיוחס לו: "מאשר את תפיסת האגרופן בתוך הרכבו. יחד עם זאת טענתו היא לפסלות של כל מהלך החיפוש על תוצריו" (עמ' 3, ש' 22).
3. בדיון שהתקיים בפני ביום 19.05.24 ביקש ב"כ הנאשם להבהיר כי חלה טעות סופר וכי הנאשם מודה "שברכבו של הנאשם נתפס חפץ שהיה חשוד כאגרופן ואולם החפץ שצולם בסופו של יום בתיק החקירה, אינו החפץ שנתפס ברכבו" (עמוד 5, שורות 7-9).

עוד נטען כי כל מהלך החיפוש היה לא חוקי ולכן כל תוצריו אינם חוקיים היות ולא התקיים חשד סביר לכך מלכתחילה, וביקש לחקור את כל עדי התביעה. בד בבד, נקבעו שני מועדים לשמיעת הראיות (פרו', עמוד 5, שורות 21-7).
4. ביום 25.05.25, בתום פרשת התביעה, טען הסגור כי אין להשיב לאשמה. בתום שמיעת טיעוני הצדדים, ביקשתי את עמדתם לשאלת בימ"ש שלא זכתה להתייחסותם והיא- העובדה כי לפי דו"ח הפעולה - ת/1 נתפס אגרוף בצבע כסף ואילו האגרוף שהוגש לתיק ביהמ"ש הוא בצבע זהב (עמוד 32, שורות 16-17). המוצג, שהיה בידי הנאמנות של המאשימה, הוזמן מהמירו"ג וקבעתי דיון נוסף שהתקיים ביום 08.07.25. במועד זה השלימו הצדדים את טיעוניהם לצורך מתן החלטה בבקשה.

טענות הנאשם

5. בתמצית, טענת ב"כ הנאשם מתבססת על שני אדנים: האחד- חיפוש לא חוקי, שהתקיים מבלי שהתקיים יסוד סביר לחשד (להלן: "יס"ל") ויש לפסול את תוצריו, דהיינו האגרוף נשוא כתב האישום. השני- פגם מהותי בשרשרת המוצג, באופן שאינו מאפשר לזהות מה שנתפס, אם בכלל ולקשר אותו למוצג שבתיק ביהמ"ש.
חיפוש ללא צו שיפוטי וללא חשד סביר - לטענתו, נפלו סתירות רבות בגרסאות השוטרים, הן בינם לבין עצמם והן בין עדותם לבין המסמכים בתיק והתיעוד המצולם ממצלמת הגוף. נטען, כי לא ניתן לבסס יס"ל על עדויות השוטרים, שמסרו גרסא משתנה ומתפתחת, בה הציגו מספר סוגי יס"ל- תחילה כי הנאשם עשה תנועה מחשידה, לאחר מכן אמרו שהריחו ריח של סמים ואף נטען כי הנאשם שהה במקום חשוד.

על כן, נטען וכי החיפוש ברכבו של הנאשם שהניב את תפיסת האגרוף היה לא חוקי.
ב"כ הנאשם מפנה לע"פ 5121/98 טור' ישראל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי (4.5.06) (להלן: "הלכת יששכרוב") וכן לע"פ 10141/09 אברהם בן חיים נ' מדינת ישראל (6.3.12) (להלן: "הלכת בן חיים").
פגם בשרשרת המוצג- בנוסף, נטען כי נפל פגם בשרשרת המוצג אשר מטיל ספק ממשי בדבר היות המוצג החפץ שנתפס ברכב, וייתכן שהשתרבב לתיק החקירה של הנאשם, שכן מרגע התפיסה ביום האירוע ועד לכתיבת מזכר קבלת המוצג לתיק החקירה חלפו חודשים ויש בכך כדי לפגום באמינות השרשרת.
כמו כן טוען ב"כ הנאשם לפגמים נוספים שנפלו בחקירה, כמו אי מתן זכות ההיוועצות עם עו"ד וחקירה שאינה בשפת החשוד, בניגוד לחוק.

טענות המאשימה

6. לטענת המאשימה, על פי הפסיקה הנוהגת, זה אינו המקום לערוך בדיקה האם הוכחו לכאורה פרטים שהוזכרו בכתב האישום ודיי בקיומן של ראיות דלות ובסיסיות להוכחת יסודות העבירה.
המאשימה מפנה לע"פ 405-80 מדינת ישראל נ' זבולון בן אברהם שדמי (4.3.81)- בית המשפט העליון קבע כי דיי בראיות בסיסיות והגם דלות להוכחת יסודות העבירה, היוצרות מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את נטל הבאת הראיות מהתביעה לנאשם. עוד מדגישה המאשימה, כי בית המשפט לא יטה ליתן לצד לנצל טעות טכנית של הצד האחר, כאשר חקר האמת לנגד עיניו.
לטענת המאשימה, הונחו בפני ביהמ"ש ראיות ברף ראייתי גבוה, שיש בהן כדי להעביר את הנטל לנאשם. לעניין היס"ל נטען, כי מדובר ברצף של דברים שביססו את היסוד הסביר להניח לצורך החיפוש.
לעניין פגם בשרשרת המוצג המאשימה טוענת כי לא נפל כול פגם בשרשרת המוצגים והמוצג שנתפס הוא אכן המוצג שהוצג לבית המשפט, במהלך פרשת התביעה. ומפנה לעדותה של עדה (מספר 4) החוקרת שרה פאעור לרבות המסמכים שהוגשו באמצעותה.
עוד נטען, כי הנאשם מודה בביצוע העבירה, הן בהודעותיו והן בדו"ח העיכוב שנערך בסמוך לאירוע.

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

7. סעיף 158 לחסד"פ קובע כי "נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם...".
המשמעות של "העדר הוכחה לכאורה", כי אין דיי בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה, אפילו יינתן בהן האמון ויוענק להן המשקל הראייתי.
בהתאם לדבריו של כב' השופט שמגר ב- ע"פ 732/76 מדינת ישראל נ' רפאל כחלון, פ"ד לב (21.11.77) (להלן: "רפאל כחלון")

- "בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמסקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר..." (סעיפים 3-4 סוף עמוד 170).
- ובהמשך נקבעו הדברים הבאים:
- "אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום" (סוף עמוד 170, סעיפים 3-4).
- ראו גם ע"פ 405-80 מדינת ישראל נ' זבולון בן אברהם שדמי (4.3.81)
8. בש"פ 153/95 כמאל בן עטאף רחאל נ' מדינת ישראל (19.1.95, פסקה 9) - נעשתה הבחנה בין "ראיות לכאורה" לצורך החלטה בנושא מעצר עד תום ההליכים לבין "ראיות לכאורה" לצורך הטענה כי אין להשיב לאשמה. בית המשפט העליון, בהתייחסו למונח "ראיות לכאורה" מהסוג השני, קבע כי:
- "ראיות לכאורה" על-פי סעיף 158 לחסד"פ משפיעות על סדרי הדין הפלילי בלבד, במובן זה שקיומן מעביר לנאשם את נטל הבאת הראיות, אך אינו מעביר על שכמו את נטל השכנוע, הנותר תמיד על התביעה. הנאשם לא יורשע בדין אלא אם כן בסוף המשפט יתברר, כי משקל הראיות שהובאו נגדו מספיק להוכחת אשמתו מעבר לכל ספק סביר.
- על-כן, נאשם עשוי להיות מזוכה בדינו אף אם התביעה עמדה בנטל הבאת הראיות והנאשם לא הביא מצדו ראיות לסתור את ראיות התביעה, וזאת אם היה בראיות התביעה כדי להותיר ספק סביר באשמת הנאשם.
- לנוכח ההשלכה המוגבלת של "ראיות לכאורה" על הכרעת הדין, נקבע כי די בראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוואנטי, וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או סותרות אותן"
9. בבש"פ 825-98 מדינת ישראל נ' מוחמד דחלה (26.2.98, סעיף (ב) (2)) - בית המשפט העליון קבע כי לעניינה של "ראיה לכאורה" בקשר לטענה של "אין להשיב לאשמה", המבחן הוא מבחן "חיצוני" של ראיות התביעה על פניהן, בלי ליתן את הדעת לשיקולי מהימנות ומשקל פרט למקרים נדירים, שבהם חוסר המהימנות זועק מן הראיה ונוטל ממנה לחלוטין את כוחה בתור שכזאת. ואילו לעניינה של "ראיה מספקת" לביסוסה של הרשעה, עומדים שיקולי מהימנות ומשקל בראש מעייניו של בית-המשפט; כאשר על-פי טיבו, המדובר במבחן "פנימי" היורד ליכולת לסמוך על הראיות מימצא מרשיע (629 - 630א).
- מן הכלל אל הפרט
10. כבר עתה אקדים ואומר, כי החלטתי, לא בלי התלבטות, לדחות את טענת ההגנה.

בראי ההלכות אשר נסקרו לעיל, הרי שבשלב זה, ראיות התביעה שהונחו בפני ייבחנו מבלי לדון בשאלות מהימנות ומשקל.

להלן אסקור את ראיות התביעה אשר יש בהן לעלות לכדי "ראיות לכאורה" שיש בהן פוטנציאל להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

11. עד תביעה מס' 1, ג'ורג' עויד + ת/1- מדו"ח הפעולה של השוטר ג'ורג' עויד עולה, כי בעודו מסייר בפארק אביב עם שותפו (איאד שובש), חסמו את רכב הנאשם, שעשה תנועה מחשידה באמצעות ידיו, כאילו מנסה להסתיר משהו. השוטרים פרקו מהניידת, פתחו את דלת הרכב והריחו ריח חזק של סמים. בשלב זה הודיע העד לנאשם כי הוא עורך חיפוש ברכב ובין המושבים נתפס אגרופן בצבע כסף. העד אמר לנאשם כי הוא מעוכב בחשד לאחזקת אגרופן ונהיגה תחת השפעת סמים. הנאשם הזהיר בדבר זכותו להיוועץ בעורך דין ולאחר מכן הוא ענה שזה של חבר שלו. הנאשם הובל לתחנת המשטרה, שם הוכנס האגרופן למעטפה שסומנו עם שמו של העד, מספר האירוע ומס' 1 (עמ' 8-9 לתמלול ישיבה מיום 25.6.24).

באמצעות העד הוגש מזכר ת/2, מיום 17.11.21 ממנו עולה כי במועד האירוע, העביר את המוצג לידי החוקרת שרה פאעור. כאשר נשאל העד לגבי הפער בתאריכים הוא מוסר, כי ייתכן שטעה בתאריכים (עמ' 12, ש' 11-13).

12. עד תביעה מספר 3 השוטר איאד שובש, מספר על האירוע בפרוטוקול מיום 25.6.24, עמודים 26 ו-27, שורות 32-39 ו-1-6:

"אני זוכר באירוע, אני ושותפי ג'ורג' היינו במהלך סיור באזור, בעליות של מצפה 33 אביב, מצד שמאל, יש שם איזה פארק, היה איזה רכב סקודה שם מקום מחשיד כביכול שיושבים שם בו הרבה אנשים שמשתמשים. אז באנו אליו עם אורות גבוהים, זיהינו שהוא עשה איזה תנועה כזו מחשידה שמנסה להסתיר איזה משהו, אז באנו אליו ירדנו אליו, אני באתי מצד הנהג, שותפי בא מהצד שליד הנהג, ותשאלנו אותו פה פה ושם מה היה מה עשה, הכל במצלמת גוף, רואים הכול, והוא נדף ריח של סמים מפיו, מהאוטו גם בכלל, התחלנו במהלך, הסתכלנו פחות או יותר באוטו מה יש מה היה איזה נייר, דוח תנועה שבתוכו היה איזה חומר חשוד, שותפי המשיך גם את החיפוש, אני הייתי איתו בחוץ כביכול גם בנוכחות ושהוא היה שם והסתכל על כל המהלך, נתפס ע"י שותפי אגרופן שהיה בין שתי כיסאות, בדבר הזה שמה בפנים, ותוך כדי חיפוש באוטו נתפס גם מאחורי איזה אלת בייסבול כזה בקיצור גם עוכב אחרי זה, אחרי כל החיפוש, כל מה שהיה, עוכב בגין החזקת אגרופן, שזה פגיון וגם נהיגה כאילו חשד לנהיגה תחת השפעת סמים, עוכב לתחנה, המשיך טיפול בתחנה".

ת/6- מזכר של העד, שתחילה אין בו פירוט של האירוע, אולם קיימת בו תוספת מאוחרת, מיום 16.11.21, בו חוזר העד על עיקרי האירוע, על סמך עיון בדו"ח הפעולה של שותפו ג'ורג'.

13. עדת התביעה שרה פאעור- הוגש בהסכמה מוצג ת/10 שערכה העדה ביום 17.11.21, ממנו עולה כי קיבלה מהשוטר ג'ורג' ביום 07.09.21 מעטפה לבנה המכילה אגרופן השייך לתיק.

- העדה העידה בפרוטוקול מיום 25.05.25, עמ' 25, ש' 2-5, כי היא רושמת כל מוצג שמתקבל לתיק לתוך מערכת ניהול פריט, ובהמשך בעמ' 26, ש' 22 מסרה כי רשמה את הפריט בתוך המערכת שעה 20.30.
14. ת/5- סרטון מצלמת הגוף של השוטר איאד שובש- בסרטון מתועד המפגש בין הנאשם לבין השוטרים. בדקה 1.19 לסרטון, נראה השוטר ג'ורג' מוציא חפץ כלשהו בגוון מזהב מבין הכיסאות ברכב ובהמשך, בדקה 1.46 הוא נראה מחזיק את החפץ בידי כשהוא ממשיך בחיפוש. בדקה 2.05 אומרי מי מהשוטרים את המילה "פגיון".
15. ת/4- מעטפה ובה האגרופן אשר נתפס לכאורה בחיפוש ברכבו של הנאשם. מדובר באגרופן בצבע זהב. על המעטפה רשומים פרטין של השוטר של ג'ורג', וכן רישומים נוספים שלא ידוע מי ערכם.
16. גרסת הנאשם:
- ת/3- הנאשם נחקר סמוך לאירוע על ידי השוטר ג'ורג' ומוסר כי האגרופן היה ברכב, אך זה לא שלו, אלא של חבר שלו.
- ת/9- בחקירה מאוחרת יותר, הנאשם מודה כי ברכבו נתפס אגרופן שהוא שלו (ש' 20).
- נ/1- דו"ח עיכוב הנאשם. בס' 5 לדו"ח הנאשם מוסר בתגובה לחשד כי החזיק אגרופן שהנו עילת העיכוב- כי זה לא שלו אבל ייקח את זה עליו.
17. לסיכום: הצלבת כלל ראיות התביעה מציגה תמונה לפיה נתפס חפץ מזהב כלשהו ברכבו של הנאשם. לפי גרסאות השוטרים מדובר באגרופן בצבע כסף, שהובא לתחנה, הוכנס למעטפה ונמסר לחוקרת שרה פאעור שקלטה אותו במערכת ניהול פריט. בביהמ"ש הוצג אגרופן בצבע זהב, מתוך מעטפה עם פרטיו של השוטר ג'ורג' ומספר האירוע.
- מנגד, הנאשם הודה בחקירתו ומיד עם עיכובו, כי נתפס ברכבו אגרופן.
18. בחנתי את טענות הסנגור, לרבות הסתירות הרבות בין עדויות השוטרים עליהן עמד בטיעוניו והגם שמצאתי כי לפחות לגבי חלקן, יש בהן טעם רב, אני סבורה כי אין בהן כדי להועיל לנאשם, בשלב בו הן נטענו.
- הטענה כי החיפוש היה לא חוקי בהעדר יס"ל מתבססת רובה ככולה על סתירות בין טענות השוטרים לבין עצמם ולבין החומר הראייתי הנוסף בתיק. כאמור לעיל, בשלב בו עסקינן, אין מקום לבחינת מהימנות העדים והדבר יבחן לעומק בשלב הכרעת הדין.
- כך גם הטענה בדבר הפגם בשרשרת המוצג. אין חולק כי קיים פער בין התאריך בו נתפס המוצג, לבין התאריך בו מולאו מזכרים בנוגע להעברתם לידי החוקרת. מנגד, קיים מסמך ניהול הפריט, אשר לכאורה מתעד נכונה את קליטת הפריט בתיק החקירה. בדומה, גם סתירות אלה והמשקל הראייתי שיש לתת למוצג על בסיס הפגמים לכאורה- תבחנה במהלך הכרעת הדין.
19. על כן מצאתי כי בשלב זה, עמדה המאשימה בנטל להבאת ראיות לכאורה להרשעת הנאשם. קביעה זו הנה בהתחשב בשלב בו אנו מצויים בהליך, באופן בחינת הראיות בתיק בשלב זה, לרבות שאלות של מהימנות ומשקל, ובהלכות בדבר דיות הראיות שעל התביעה להביא על מנת לעבור את המשוכה הנדרשת.
- אציין כי עיינתי בפסיקה הרבה אליה הפנה הסנגור ולא מצאתי כי במי מפסקי הדין התקבלה טענת "אין להשיב לאשמה", אלא שהנאשמים זוכו בתום הליך שמיעת הראיות.
20. כאמור לעיל, מצאתי טעם רב בטענות הסנגור בדבר פגמים בתיק החקירה, אשר על טיבם אעמוד בהכרעת הדין, לרבות (אך לא רק): אופן עריכת החיפוש על ידי השוטרים וקיומו/אי קיומו של יס"ל; פגמים כאלה ואחרים בשרשרת המוצג; פגמים בחקירת הנאשם ובכלל זה חקירתו שלא בשפתו, אי הצגת האפשרות להתייעץ עם סנגור ציבורי ואי הצגת הראייה החפצית בשום שלב של החקירה.
21. לסיכום- הבקשה נדחית.
- ניתנה היום, י"א חשוון/תשפ"ו, 02 נובמבר 2025, בנוכחות הצדדים.